

Arrest

nr. 291 982 van 14 juli 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HEYVAERT
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 september 2022 tot uitsluiting van de tijdelijke bescherming.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 november 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. HEYVAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 september 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in

de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna: het uitvoeringsbesluit 2022/382).

1.2. Op 19 september 2022 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot uitsluiting van de tijdelijke bescherming. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Krachtens artikel 57/32, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt u uitgesloten van de tijdelijke bescherming, om de volgende redenen:

Op 23/03/2021 werd u opgesloten in de gevangenis naar aanleiding van een veroordeling door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen dd. 12/06/2020. Op 23/03/2021 tekende u tegen dit vonnis verzet aan en op 27/05/2021 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaar omwille van inbreuken op de wetgeving inzake drugs en bendevoorming.

04/03/2022 diende u vanuit de gevangenis een verzoek om internationale bescherming in. Op 10/03/2022 werd u door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) in het kader van dit verzoek gehoord en op 17/03/2022 werd uw dossier overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Statenlozen.

Op 04/09/2022 deed u, via een tussenkomst van uw advocaat, vanuit de gevangenis bij de DVZ een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382).

In het kader van deze aanvraag legde u een Oekraïens paspoort voor, afgeleverd op 31/08/2016 en geldig tot 31/08/2026.

Artikel 57/32, § 1,4°, van de wet bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde een vreemdeling die gebruik wenst te maken van de tijdelijke bescherming van deze tijdelijke bescherming kan uitsluiten indien de vreemdeling een bedreiging vormt voor de openbare orde aangezien hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf of een bijzonder ernstige misdaad.

We herhalen dat u op 27/05/2021 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaar omwille van inbreuken op de wetgeving inzake drugs en bendevoorming.

Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Antwerpen dd. 27/05/2021 blijkt dat u in de periode tussen 27/05/2019 en 26/06/2019 in het kader van een criminele organisatie als dader of mededader betrokken was bij de invoer, uitvoer en vervoer van middelen zonder vergunning met verzwarende omstandigheden, namelijk de import van 882 kilogram cocaïne vanuit Brazilië naar België.

De Correctionele Rechtbank van Brussel oordeelde dat de feiten als bijzonder ernstig dienden te worden gekwalificeerd gelet op het feit dat het om internationale drugstrafiek gaat. Bijgevolg werd u definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaar.

Tot slot wijzen we er op dat u sinds 23/03/2021 opgesloten bent in de gevangenis, wat impliceert dat u Oekraïne reeds geruime tijd geleden verlaten heeft.

Op basis van artikel 2, lid 1, a), van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 en uit de overwegingen van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382, en meer in het bijzonder uit overweging 14, blijkt duidelijk dat u, die reeds geruime tijd Oekraïne verlaten heeft, niet onder de in het uitvoeringsbesluit genoemde categorieën van personen valt.

Gelet op het feit dat u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf, wordt u krachtens artikel 57/52, § 1, van de wet, uitgesloten van de tijdelijke bescherming.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 57/32, 57/34 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 2 van het uitvoeringsbesluit 2022/382, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij ook de materiële motiveringsplicht geschonden acht.

Na een theoretische toelichting bij de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen, licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

“[8] Hoewel verzoeker niet betwist dat hij definitief veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 4 jaar omwille van inbreuken op de wetgeving inzake drugs en bendevoorming, heeft de bestreden beslissing op geen enkele manier rekening gehouden met het evenredigheidsbeginsel bij het nemen van de bestreden beslissing.

Nergens uit de bestreden beslissing of uit het administratief dossier blijkt dat er bij het nemen van de bestreden beslissing voldoende rekening werd gehouden met het feit dat verzoekers huwelijkspartner in België verblijft en gemachtigd is tot verblijf op basis van het statuut van tijdelijke bescherming in toepassing van artikel 57/30, §1 Vreemdelingenwet en artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382.

Hoewel deze informatie werd meegedeeld door middel van het schrijven van de raadsheer van verzoeker van 4 september 2022, waarmee de aanvraag in hoofde van verzoeker zelf werd ingediend, inclusief de daartoe rechtvaardigende stukken, vermeldt de synthesesnota van verwerende partij louter de naam van verzoeker, zonder bijkomende informatie, en maakt de bestreden beslissing er helemaal geen vermelding van.

Op deze manier schendt de bestreden beslissing ook artikel 57/34 Vreemdelingenwet juncto artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382, nu de beslissing stelt dat verzoeker ‘niet onder de in het uitvoeringsbesluit genoemde categorieën van personen valt’, hoewel verzoeker wel degelijk, als vreemde echtgenoot van een vreemdeling die gemachtigd is tot een verblijf in de hoedanigheid van vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet op basis van artikel 57/30, onder de toepassingsvoorwaarde van artikel 57/34 Vreemdelingenwet valt.

In ieder geval, schendt de bestreden beslissing artikel 57/32, §1, tweede lid, nu nergens uit het administratief dossier, noch uit de beslissing zelf, kan afgeleid worden in hoeverre rekening werd gehouden met het aanwezig zijn van verzoekers echtgenote, die gemachtigd is tot een verblijf in de hoedanigheid van vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet, in toepassing van het door deze bepaling opgelegde evenredigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing maakt geen enkele verwijzing naar het aanwezig zijn en het gemachtigd zijn tot een verblijf op het Belgisch grondgebied van verzoekers echtgenote.

Hieruit volgt dat verwerende partij, in strijd met artikel 57/32, §1 Vreemdelingenwet onvoldoende de belangen van verzoeker enerzijds en de belangen van de samenleving anderzijds tegenover elkaar heeft afgewogen.

[9] Wat het onderzoek naar het evenredigheidsbeginsel betreft, moet in dit verband ook vastgesteld worden dat verwerende partij evenmin voldoende rekening houdt met het gezins- en familieleven van verzoeker in het licht van artikel 8 EVRM.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek

te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

[10] In casu is er ontegensprekelijk sprake van het bestaan van een dergelijk familie- en gezinsleven, gelet op de bij de aanvraag neergelegde stukken, waaronder een kopie van de voor eensluidend verklaarde vertaling van de huwelijksakte van verzoeker en zijn echtgenote en de rechtstreekse tussenkomst van verzoekers echtgenote bij verwerende partij, zoals uit het administratief dossier blijkt.

Verwerende partij verwijst echter op geen enkele manier naar het bestaan van een dergelijk familie- en gezinsleven, nu noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier afgeleid kan worden in welke mate het aanwezig zijn van verzoekers echtgenote in België, die gemachtigd is tot een verblijf op basis van de tijdelijke beschermingsstatus en als dusdanig het recht opent voor een machtiging tot verblijf voor verzoeker als haar wettige echtgenoot, bij de beoordeling van de beslissing werd betrokken.

Hoewel de bescherming van artikel 8 EVRM niet absoluut is, kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen in bepaalde gevallen niettemin aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd door die bepaling, hetgeen in casu het geval is.

Op basis van de rechtspraak van het EHRM had verwerende partij moeten onderzoeken of er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om verzoeker op het grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit dient te geschieden aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

In casu is er dan ook sprake van een schending van de motiveringsverplichting en van artikel 8 van het EVRM nu verwerende partij faalt op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken, en geen rekening houdt met het bestaan van het privé- en/of gezins- en familieleven op basis van het feit dat verzoekers echtgenote gemachtigd is tot verblijf in de hoedanigheid van vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet op basis van artikel 57/30 Vreemdelingenwet.

[11] Gelet op de vaststelling dat nergens uit de bestreden beslissing kan afgeleid worden in welke mate er met het bestaan van het gezins- en familieleven ex. artikel 8 EVRM, omwille van het wettig verblijf van verzoekers echtgenote in België, werd rekening gehouden, schendt verwerende partij eveneens de formele motiveringsplicht, maar ook de materiële motiveringsplicht nu artikel 57/34 Vreemdelingenwet in principe het recht zou kunnen verlenen op basis van de status van zijn echtgenote.

[12] Er dient dan ook te worden vastgesteld de bestreden beslissing de artikelen 57/32 en 57/34 Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, schendt.

De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing schendt de vermelde wetsbepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur en dient dan ook te worden vernietigd."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip 'afdoende', zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan zij is genomen. De beslissing motiveert dat de machtiging tot verblijf wordt geweigerd op grond van 57/32, §1 van Vreemdelingenwet en van artikel 2 van het uitvoeringsbesluit 2022/382, waarna de redenen hiervoor worden uiteengezet. Er wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij opgesloten werd in de gevangenis op 23 maart 2021 naar aanleiding van een veroordeling van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen op 12 juni 2020, dat zij op die datum verzet aantekende tegen het vonnis en zij op 27 mei 2021 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar omwille van inbreuken op de wetgeving inzake drugs en bendevoering, dat zij op 4 september 2022, via tussenkomst van haar advocaat, vanuit de gevangenis een aanvraag indient tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit 2022/382, dat zij in het kader van deze aanvraag een Oekraïens paspoort voorlegt, dat artikel 57/32, §1, 4° bepaalt dat een vreemdeling die gebruik wenst te maken van de tijdelijke bescherming van deze tijdelijke bescherming kan uitgesloten worden indien de vreemdeling een bedreiging vormt voor de openbare orde aangezien hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf of een bijzonder ernstige misdaad, dat uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen dd. 27 mei 2021 blijkt dat de verzoekende partij in de periode tussen 27 mei 2019 en 26 juni 2019 in het kader van een criminele organisatie als dader of mededader betrokken was bij de invoer, uitvoer en vervoer van middelen zonder vergunning met verzwarende omstandigheden, namelijk de import van 882 kilogram cocaïne vanuit Brazilië naar België, dat de rechtbank oordeelde dat de feiten als bijzonder ernstig dienden te worden gekwalificeerd gelet op het feit dat het om internationale drugstrafiek gaat en dat zij bijgevolg definitief werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar. Daarnaast wordt gemotiveerd dat zij sinds 23 maart 2021 opgesloten is in de gevangenis, wat impliceert dat zij Oekraïne reeds geruime tijd geleden verlaten heeft, dat op basis van artikel 2, eerste lid, a) van het uitvoeringsbesluit 2022/382 en uit de overwegingen van dit uitvoeringsbesluit, meer in het bijzonder overweging 14, duidelijk blijkt dat zij, die reeds geruime tijd Oekraïne heeft verlaten, niet onder de in het uitvoeringsbesluit genoemde categorieën van personen valt. Concluderend wordt gesteld dat gelet op het feit dat de verzoekende partij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf, zij krachtens artikel 57/52, §1 (lees: 57/32, §1) van de Vreemdelingenwet uitgesloten wordt van de tijdelijke bescherming.

Het afdoende karakter van de geboden motieven dient te worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat

de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.3. De aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel, wordt onderzocht in het licht van artikel 57/32 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert alsook in het licht van artikel 57/34 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 van het uitvoeringsbesluit 2022/382, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/32, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan van de tijdelijke bescherming uitsluiten en naargelang het geval de toegang tot het grondgebied van het Rijk weigeren of beslissen dat de vreemdeling die gebruik wenst te maken van de tijdelijke bescherming er niet of niet langer mag verblijven in deze hoedanigheid, in één van de volgende gevallen:

1° (...);

2° (...);

3° (...);

4° indien er redelijke gronden bestaan om aan te nemen dat de vreemdeling een gevaar voor de veiligheid van het land betekent of een bedreiging vormt voor de openbare orde aangezien hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf of een bijzonder ernstige misdaad.”

Artikel 57/32, §1 bepaalt in het tweede lid:

“De beslissing tot uitsluiting is uitsluitend gegrond op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling en wordt genomen met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel.”

Artikel 57/34, §1 van de Vreemdelingenwet, waarnaar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst, luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kent een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden toe aan de vreemde echtgenoot van een vreemdeling die gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet op basis van artikel 57/30 en aan de minderjarige ongehuwde kinderen van de ene of de andere, die hiertoe een aanvraag indienen, voor zover de betrokkene zich niet bevindt in één van de gevallen voorzien in artikel 3, eerste lid, 5 tot 8°, of, wat de in § 4 bedoelde familieleden betreft, in één van de in artikel 57/32, § 1, bedoelde gevallen.”

Artikel 2 van het uitvoeringsbesluit 2022/382 bepaalt:

“De personen op wie de tijdelijke bescherming van toepassing is

1. Dit besluit is van toepassing op de volgende categorieën van personen die sinds 24 februari 2022 ontheemd zijn geraakt als gevolg van de militaire invasie door de Russische strijdkrachten die op die datum begon:

a) Oekraïense onderdanen die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne verbleven;

b) staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne internationale bescherming of gelijkwaardige nationale bescherming genoten;

c) gezinsleden van de in punten a) en b) genoemde personen.

2. De lidstaten passen dit besluit of passende bescherming uit hoofde van hun eigen nationale recht toe op staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die kunnen aantonen dat zij vóór 24 februari 2022 legaal in Oekraïne verbleven op basis van een geldige permanente verblijfsvergunning die overeenkomstig Oekraïens recht is afgegeven, en die niet in staat zijn in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong terug te keren.

3. Overeenkomstig artikel 7 van Richtlijn 2001/55/EG kunnen de lidstaten dit besluit ook toepassen op andere personen, onder wie staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne, die

legaal in Oekraïne verbleven en die niet in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong kunnen terugkeren.

4. Voor de toepassing van lid 1, punt c), worden de volgende personen geacht deel uit te maken van een gezin, voor zover het gezin vóór 24 februari 2022 reeds in Oekraïne een gezin was en in Oekraïne verbleef:

a) de huwelijkspartner van een in lid 1, punt a) of punt b), bedoelde persoon of diens niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in de wetgeving of in de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld volgens het vreemdelingenrecht van die lidstaat;

b) de minderjarige ongehuwde kinderen van een in lid 1, punt a) of punt b), bedoelde persoon of van diens huwelijkspartner, zonder dat er onderscheid wordt gemaakt tussen kinderen die binnen of buiten het huwelijk zijn geboren of geadopteerde kinderen;

c) andere naaste familieleden die met het gezin samenwoonden ten tijde van de omstandigheden rond de massale toestroom van ontheemden, en die op dat tijdstip volledig of grotendeels afhankelijk waren van een in lid 1, punt a) of punt b), genoemde persoon."

2.4. Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij met haar betoog dat uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat er bij het nemen van de bestreden beslissing voldoende rekening werd gehouden met het feit dat haar huwelijkspartner in België verblijft en gemachtigd is tot een verblijf op basis van het statuut van tijdelijke bescherming in toepassing van artikel 57/30, §1 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 van het uitvoeringsbesluit 2022/382 – in zoverre dit betoog betrekking heeft op haar stelling dat zij de vreemde echtgenoot is van een vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet op grond van artikel 57/30 van de Vreemdelingenwet en aldus onder de toepassing van artikel 57/34 van de Vreemdelingenwet valt – eraan voorbij gaat dat artikel 57/34, §1 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat een machtiging tot verblijf wordt toegekend aan de vreemde echtgenoot van een vreemdeling die gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk in hoedanigheid van vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet op grond van artikel 57/30, voor zover die persoon zich niet bevindt in één van de gevallen voorzien in artikel 57/32, §1. Nu in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij wordt uitgesloten van de tijdelijke bescherming krachtens artikel 57/32, §1 van de Vreemdelingenwet, diende de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te houden met of te motiveren over het toekennen van een verblijfsmachtiging aan een echtgenoot conform artikel 57/34, §1 van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat de verwerende partij motiveert dat zij niet onder de in het uitvoeringsbesluit 2022/382 genoemde categorieën van personen valt, doet aan voormelde vaststelling geen afbreuk, daar uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat dit gaat om het al dan niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 2, eerste lid, a) van het uitvoeringsbesluit 2022/382 en dus over de vraag of de verzoekende partij als Oekraïens onderdaan valt onder het uitvoeringsbesluit 2022/382 en niet over de vraag of zij in haar hoedanigheid van echtgenoot van een vreemdeling die gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk in hoedanigheid van vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet, valt onder het toepassingsgebied van het uitvoeringsbesluit 2022/382. Immers valt laatstgenoemde categorie niet onder artikel 2, eerste lid, a) van het uitvoeringsbesluit 2022/382 maar onder artikel 2, eerste lid, c) van dit uitvoeringsbesluit waaruit blijkt dat de tijdelijke bescherming van toepassing is op gezinsleden van personen die tijdelijke bescherming in België kunnen genieten ingevolge artikel 2, eerste lid, a) of b) van het uitvoeringsbesluit 2022/382.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing artikel 57/34 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 2 van het uitvoeringsbesluit 2022/382 schendt nu de bestreden beslissing stelt dat zij niet onder de in het uitvoeringsbesluit genoemde categorieën valt, hoewel zij wel degelijk als de vreemde echtgenoot van een vreemdeling die gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk in hoedanigheid van vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet op grond van artikel 57/30, onder de toepassingsvoorwaarde van artikel 57/34 van de Vreemdelingenwet valt.

Blijft wel de vraag of de uitsluiting van de tijdelijke bescherming krachtens artikel 57/32, §1 van de Vreemdelingenwet, overeind blijft, wat *in casu*, zoals zal blijken uit wat volgt, niet het geval is.

2.5. De verzoekende partij betoogt, dat hoewel zij niet betwist dat zij definitief werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar omwille van inbreuken op de wetgeving inzake drugs en bendevoering, de bestreden beslissing op geen enkele manier rekening heeft gehouden met het evenredigheidsbeginsel bij het nemen van de bestreden beslissing, dat hoewel de informatie dat haar huwelijkspartner in België

verblijft en gemachtigd is op basis van het statuut van tijdelijke bescherming in toepassing van artikel 57/30, §1 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 van het uitvoeringsbesluit 2022/382, meegedeeld werd door middel van het schrijven van 4 september 2022, waarmee de aanvraag werd ingediend, alsook de daartoe rechtvaardigende stukken, de synthesesnota van de verwerende partij louter de naam van de verzoekende partij vermeldt, zonder bijkomende informatie en de bestreden beslissing er helemaal geen melding van maakt. Zij meent dat de bestreden beslissing artikel 57/32, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet schendt nu nergens uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing kan afgeleid worden in hoeverre rekening werd gehouden met het aanwezig zijn van haar echtgenote, die gemachtigd is tot een verblijf in de hoedanigheid van tijdelijk beschermde, in toepassing van het door deze bepaling opgelegde evenredigheidsbeginsel, dat de bestreden beslissing geen enkele verwijzing maakt naar het aanwezig zijn en het gemachtigd zijn tot verblijf op het Belgische grondgebied van haar echtgenote, dat de verwerende partij in strijd met artikel 57/32, §1 van de Vreemdelingenwet onvoldoende haar belangen enerzijds en de belangen van de samenleving anderzijds tegenover elkaar heeft afgewogen.

2.6. De Raad wijst er vooreerst op dat hoewel de verwerende partij in de bestreden beslissing naast de verwijzing naar de uitsluiting op grond van artikel 57/32, §1 van de Vreemdelingenwet, ook gewag maakt van het feit dat de verzoekende partij – daar zij reeds geruime tijd Oekraïne verlaten heeft – niet onder de in het uitvoeringsbesluit 2022/382 genoemde categorieën van personen valt op grond van artikel 2, eerste lid, a) van het uitvoeringsbesluit – en er aldus op die grond naast uitsluiting ook geen insluiting is – er ook een mogelijkheid is voor de verzoekende partij om op grond van artikel 2, eerste lid, c) en artikel 57/34, §1 van de Vreemdelingenwet een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Echter werd in de bestreden beslissing, zo is reeds gebleken, niet ingegaan op deze mogelijkheid daar er sprake is van uitsluiting op grond van artikel 57/32, §1 van de Vreemdelingenwet en aldus in dat geval deze mogelijkheid – machtiging tot verblijf als echtgenoot van een vreemdeling die gemachtigd is tot verblijf in hoedanigheid van vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet op grond van artikel 57/30 van de Vreemdelingenwet – niet van toepassing is.

Nu de uitsluiting aldus niet enkel relevant is voor het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in hoedanigheid van vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet op grond van artikel 2, eerste lid, a) van het uitvoeringsbesluit 2022/382, maar aldus ook voor het verkrijgen van een machtiging tot verblijf als echtgenoot van een vreemdeling die gemachtigd is tot verblijf in hoedanigheid van vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet, conform artikel 57/34, §1 van de Vreemdelingenwet en artikel 2, eerste lid, c) van het uitvoeringsbesluit 2022/382, kan niet geoordeeld worden dat het motief dat de verzoekende partij – daar zij reeds geruime tijd Oekraïne verlaten heeft – niet onder de in het uitvoeringsbesluit genoemde categorieën van personen valt op grond van artikel 2, eerste lid, a) van het uitvoeringsbesluit, de bestreden beslissing afdoende kan schragen en het motief gegrond op artikel 57/32, §1 van de Vreemdelingenwet overtuigend is.

Daarnaast dient vastgesteld te worden dat hoewel artikel 57/34, §1 van de Vreemdelingenwet aldus bepaalt dat een machtiging tot verblijf in het Rijk wordt toegekend aan de vreemde echtgenoot van een vreemdeling die gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet op basis van artikel 57/30, die hiertoe een aanvraag indient, voor zover de betrokkene zich niet bevindt in één van de in artikel 57/32, §1 bedoelde gevallen, aldus de gevallen van uitsluiting, er niet aan voorbij kan gegaan worden dat artikel 57/32, §1 van de Vreemdelingenwet bestaat uit een eerste en een tweede lid, waarbij in het tweede lid wordt gesteld “*De beslissing tot uitsluiting is uitsluitend gegrond op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling en wordt genomen met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel.*”

2.7. Kernvraag is *in casu* of artikel 57/32, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet inhoudt dat de verwerende partij bij het uitsluiten van de verzoekende partij van de tijdelijke bescherming, in kader van het inachtnemen van het in de voormelde bepaling opgelegde evenredigheidsbeginsel, gehouden was rekening te houden met het aanwezig zijn in het Rijk van de echtgenote van de verzoekende partij, die gemachtigd is tot een verblijf in de hoedanigheid van tijdelijk beschermde.

De Raad stelt vast dat uit de bewoordingen “*kan van de tijdelijke bescherming uitsluiten*” vevat in artikel 57/32, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet volgt dat er sprake is van een mogelijkheid om een persoon uit te sluiten en aldus van een discretionaire bevoegdheid voor de verwerende partij. Met andere woorden, het loutere feit dat een persoon valt onder één van de in artikel 57/32, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen impliceert niet automatisch een uitsluiting. Wanneer de verwerende partij de mogelijkheid benut om een vreemdeling uit te sluiten van de tijdelijke bescherming

conform artikel 57/32, §1 van de Vreemdelingenwet, implementeert zij het Unierecht, wat lijkt in te houden dat het toepassen van een motief van uitsluiting van de tijdelijke bescherming dient te gebeuren met respect voor de fundamentele rechten en de beginselen zoals erkend door het Handvest, waaronder het respect voor het gezins- en privéleven (art. 7 Handvest).

Artikel 57/32, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet – waar aldus sprake is van een mogelijkheid om een persoon uit te sluiten – lijkt zich te onderscheiden van de artikelen 55/2 en 55/4, §1 en 2 van de Vreemdelingenwet die verplichtende gronden voorzien (*“wordt uitgesloten”*) voor respectievelijk uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Artikel 57/32, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet lijkt daarentegen, door het zijn facultatief karakter, aan te sluiten bij de artikelen 52/4 en 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet die betrekking hebben, respectievelijk op de mogelijkheid (*“kan weigeren”*) de status van vluchteling te weigeren te erkennen en op de mogelijkheid om de vluchtelingenstatus in te trekken, indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.

Artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 14, §4, b) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU).

In zijn arrest van 22 september 2022, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság e.a ,C-159/21, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) recent geoordeeld betreffende artikel 14, §4, a) van de richtlijn 2011/95/EU wat volgt:

“81. Uit de bewoordingen van artikel 14, lid 4, onder a), van richtlijn 2011/95 volgt overigens dat deze autoriteit over een beoordelingsmarge moet beschikken om te beslissen of overwegingen in verband met de nationale veiligheid van de betrokken lidstaat al dan niet aanleiding moeten geven tot intrekking van de vluchtelingenstatus, wat betekent dat de vaststelling van het bestaan van een bedreiging voor die veiligheid niet automatisch tot een dergelijke intrekking leidt.”

Daarentegen weerhoudt het Hof, in voornoemd arrest, een andere benadering wanneer het gaat om artikel 17, §1, b) van de richtlijn 2011/95/EU, welke bepaling stelt dat een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van subsidiaire bescherming wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Zo stelt het Hof hieromtrent:

“90. [...] het gebruik in deze bepaling van de uitdrukking „wordt uitgesloten” impliceert dat de beslissingsautoriteit geen beoordelingsmarge heeft zodra zij heeft vastgesteld dat de betrokkene een ernstig misdrijf heeft gepleegd.”

Het is voorts nuttig te verwijzen naar de recente conclusies van de advocaat-generaal van 16 februari 2023 in de zaak C-8/22, betreffende de interpretatie van artikel 14, §4, b) van de richtlijn 2011/95/EU, die de mogelijkheid voorziet voor lidstaten om aan een vluchteling verleende status in te trekken, te beëindigen of te weigeren te verlengen wanneer hij een gevaar vormt voor de samenleving van die lidstaat, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, waar onder meer gesteld wordt:

“106. [...] de lidstaten ingevolge deze bepaling enkel de mogelijkheid hebben om de vluchtelingenstatus in te trekken. Naar analogie van hetgeen het Hof heeft verklaard met betrekking tot artikel 21, lid 2, van richtlijn 2004/83 betreffende de mogelijkheid van terugleiding van een vluchteling, moet in gedachten worden gehouden dat zelfs wanneer aan de voorwaarden van artikel 14, lid 4, onder b), van richtlijn 2011/95 is voldaan, de intrekking van de vluchtelingenstatus slechts een mogelijkheid is die aan de discretionaire bevoegdheid van de lidstaten is gelaten, die vrij blijven om voor andere, minder rigoureuze opties te kiezen [arrest van 24 juni 2015, T, C-373/13, punt 72]. Deze bepaling verschilt dus van artikel 12 van die richtlijn, dat dwingende redenen voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus bevat.
107. Bij de uitoefening van de hun bij artikel 14, lid 4, onder b), van richtlijn 2011/95 verleende bevoegdheid leggen de lidstaten het Unierecht ten uitvoer, hetgeen impliceert dat deze mogelijkheid niet zodanig door hen mag worden gebruikt dat afbreuk wordt gedaan aan het doel en het nuttige effect van die richtlijn en dat bij de toepassing van de in deze bepaling neergelegde grond voor intrekking van de

vluchtelingenstatus de in het Handvest verankerde grondrechten moeten worden geëerbiedigd [arrest van 12 december 2019, Bevandorlasi es Menekültügyi, C-519/18, punten 61 à 64]. Bovendien valt in overweging 16 van deze richtlijn te lezen dat zij de grondrechten eerbiedigt en de beginselen in acht neemt die erkend zijn in het Handvest. Het Hof heeft overigens geoordeeld dat de toepassing van artikel 14, leden 4 tot en met 6, van deze richtlijn niet afdoet aan de verplichting van de betrokken lidstaat om de relevante bepalingen van het Handvest na te leven, zoals die in artikel 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven), artikel 15 (vrijheid van beroep en het recht te werken), artikel 34 (sociale zekerheid en sociale bijstand) en artikel 35 (gezondheidszorg). [arrest M e.a (révocation du statut de réfugié), C-391/16, C-77/17 et C-78/17 punt 109]."

Daarnaast merkt de Raad nog op dat artikel 3, §2 van de richtlijn 2001/55/EG voorziet: *"De lidstaten passen de regeling inzake tijdelijke bescherming toe met inachtneming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en hun verplichtingen inzake het verbod tot uitzetting of teruggeleiding"* en dat overweging 24 van het uitvoeringsbesluit 2022/382 bepaalt *"Dit besluit eerbiedigt de grondrechten en neemt de beginselen in acht die worden erkend door het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie."*

2.8. De Raad stelt voorts vast dat het inachtnemen van het evenredigheidsbeginsel uitdrukkelijk vermeld wordt in artikel 57/32, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Betreffende het Unierechtelijk evenredigheidsbeginsel kan verwezen worden naar wat het Hof van Justitie hieromtrent stelt in zijn arrest Bevandorlasi es Menekültügyi van 12 december 2019:

"66. Ten slotte volgt uit het van de algemene beginselen van het Unierecht deel uitmakende evenredigheidsbeginsel dat de middelen die worden gebruikt in de nationale regeling [waarbij artikel 10, lid 2, van richtlijn 2003/86 wordt toegepast], geschikt moeten zijn om de met die regeling nagestreefde doelstellingen te verwezenlijken en niet verder mogen gaan dan noodzakelijk is om deze doelstellingen te bereiken (arrest van 21 april 2016, Khachab, C-558/14, punt 42)"

In de reeds vermelde conclusies van de advocaat-generaal van 16 februari 2023 in de zaak C-8/22, maakt de advocaat-generaal een analyse van het evenredigheidsbeginsel in het kader van de mogelijkheid om aan een vluchteling verleende status in te trekken, te beëindigen of te weigeren te verlengen wanneer hij een gevaar vormt voor de samenleving, en dit als volgt:

"109. In feite is de gehele procedure die een lidstaat ertoe kan brengen de vluchtelingenstatus op grond van artikel 14, lid 4, onder b), van richtlijn 2011/95 in te trekken doordeesemd van het evenredigheidsbeginsel: om te beginnen wanneer wordt nagegaan of het misdrijf waarvoor een strafrechtelijke veroordeling is uitgesproken bijzonder ernstig van aard is; voorts bij de beantwoording van de vraag of er een voldoende ernstig gevaar voor de samenleving bestaat, en, tot slot, wanneer moet worden beslist of de voorkeur moet worden gegeven aan een minder strikte maatregel dan intrekking van de vluchtelingenstatus, gelet op het facultatieve karakter daarvan.

[...]

111. Met betrekking tot de vraag of een minder strikte maatregel dan de intrekking van de vluchtelingenstatus niet de voorkeur verdient, gelet op het facultatieve karakter van de intrekkingmaatregel, houdt de te verrichten beoordeling mijns inziens een afweging van zorgvuldig af te bakenen belangen in.

112. Vanuit het oogpunt van een lidstaat is de bevoegdheid tot intrekking van de vluchtelingenstatus bedoeld om zijn samenleving te beschermen tegen het gevaar dat een vluchteling ervoor vormt door de vaststelling van een maatregel die naast een strafrechtelijke veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf kan komen.

113. Aangezien de persoon van wie de vluchtelingenstatus wordt ingetrokken op grond van het beginsel van non-refoulement(65) niet kan worden verwijderd van het grondgebied van de lidstaat waar hij zich bevindt, kunnen met recht vraagtekens worden geplaatst bij de doeltreffendheid van een besluit tot intrekking van deze status met het oog op het neutraliseren van het gevaar dat deze persoon vormt voor de samenleving van deze lidstaat. Niettemin kan de mogelijkheid om de vluchtelingenstatus in te trekken zowel een afschrikkende als een sanctionerende functie hebben. In dat verband biedt het feit dat een lidstaat de vluchtelingenstatus kan intrekken hem de mogelijkheid om gevolgen te verbinden aan een schending van de verplichting van de betrokken persoon zich te houden aan zowel de wetten en voorschriften als de voor de handhaving van de openbare orde genomen maatregelen. In de geest van artikel 2(66) en artikel 33, lid 2, van het Verdrag van Genève lijkt het mij legitiem om op Unieniveau te bepalen dat de verlening van de vluchtelingenstatus, met de daaraan verbonden voordelen en

rechten, afhankelijk is van de eerbiediging van de veiligheid en de openbare orde van de lidstaat die internationale bescherming heeft verleend.

114. Wat betreft de persoon tegen wie een procedure tot intrekking van de vluchtelingenstatus loopt, wijs ik erop dat het gevolg van deze procedure is dat deze persoon weliswaar zijn vluchtelingenstatus niet verliest en dus overeenkomstig artikel 14, lid 6, van richtlijn 2011/95 een aantal rechten behoudt waarin het Verdrag van Genève voorziet⁽⁶⁷⁾, maar niet langer alle in hoofdstuk VII van deze richtlijn genoemde rechten en voordelen zal genieten. ⁽⁶⁸⁾ Hij zal met name de verblijfstitel verliezen die artikel 24 van de richtlijn aan de vluchtelingenstatus verbindt. ⁽⁶⁹⁾ Daarom heeft de betrokkene er mijns inziens belang bij, gelet op zijn persoonlijke en gezinssituatie, om deze rechten en voordelen te behouden (tweede element van de afweging).

115. Aangezien het bij de toepassing van artikel 14, lid 4, onder b), van richtlijn 2011/95, wanneer is vastgesteld dat de betrokkene niet kan worden teruggeleid, dus gaat om het behoud van de rechten en voordelen waarin hoofdstuk VII van deze richtlijn voorziet, moet de bevoegde autoriteit nagaan of het, gelet op de mate van gevaar die deze persoon voor de samenleving vormt en zijn persoonlijke en gezinssituatie, evenredig is om hem zijn vluchtelingenstatus te ontnemen.

116. In dit verband moet deze autoriteit het feit in aanmerking nemen dat de intrekking van de aan de vluchtelingenstatus verbonden rechten en voordelen, wegens de onzekerheid van de situatie van de betrokkene die daaruit kan voortvloeien, deze persoon er na het uitzitten van zijn straf toe kan aanzetten verdere strafbare feiten te plegen, hetgeen kan bijdragen tot het voortduren van een gevaar voor de samenleving in plaats van dit te neutraliseren. Dit pleit voor een beperking van de toepassing van de door artikel 14, lid 4, onder b), van richtlijn 2011/95 geboden mogelijkheid tot intrekking van de vluchtelingenstatus tot wat strikt noodzakelijk is, zodat het middel niet erger is dan de kwaal.

117. Binnen de beoordelingsmarge die deze bepaling biedt, kan een lidstaat dus niet alleen besluiten of hij de vluchtelingenstatus van de betrokkene intrekt, maar kan hij aan een vluchteling van wie hij de status wenst in te trekken ook rechten verlenen die verder gaan dan het minimum waarin artikel 14, lid 6, van deze richtlijn voorziet. ⁽⁷⁰⁾ Zoals ik reeds heb aangegeven, moet de uitoefening door een lidstaat van de hem bij artikel 14, lid 4, onder b), van de richtlijn verleende bevoegdheid met name aanleiding geven tot een beoordeling per geval van de verenigbaarheid van die uitoefening met bepaalde door het Handvest gewaarborgde grondrechten.⁽⁷¹⁾

118. Voor zover het beginsel van non-refoulement op de betrokkene van toepassing is, lijkt het mij daarentegen weinig relevant om bij het besluit over het al dan niet intrekken van de vluchtelingenstatus rekening te houden met de risico's die deze persoon loopt in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Het evenredigheidsbeginsel verplicht de bevoegde autoriteit mijns inziens dus niet om bij de door haar te maken afweging rekening te houden met dergelijke risico's."

Een dergelijke analyse kan eveneens naar analogie toegepast worden op het geval van uitsluiting van de tijdelijke bescherming, te meer daar artikel 57/32, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk melding maakt van de inachtneming van het evenredigheidsbeginsel.

Het evenredigheidsbeginsel, vermeld in artikel 57/32, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, houdt dan ook in dat een belangenafweging dient doorgevoerd te worden tussen het belang van de staat die het voordeel van tijdelijke bescherming, met de daaraan verbonden voordelen en rechten, toekent aan personen die een dergelijke bescherming waardig zijn en die eerbied hebben voor de veiligheid en de openbare orde van die staat en het belang van de betrokkene om te genieten van deze voordelen en rechten in het licht van haar persoonlijke en familiale situatie.

2.9. Aldus dient de verwerende partij bij het toepassen van de in artikel 57/32, §1 van de Vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om een vreemdeling uit te sluiten van de tijdelijke bescherming, nagaan of een dergelijke beslissing evenredig is en hierbij de grondrechten en de beginselen zoals erkend door het Handvest, waaronder het respect voor het gezins- en privéleven, in acht te nemen.

2.10. De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat de verwerende partij op geen enkele manier rekening heeft gehouden met het evenredigheidsbeginsel bij het nemen van de bestreden beslissing, dat hoewel de informatie dat haar huwelijkspartner in België verblijft en gemachtigd is op basis van het statuut van tijdelijke bescherming in toepassing van artikel 57/30, §1 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 van het uitvoeringsbesluit 2022/382, meegedeeld werd door middel van het schrijven van 4 september 2022, waarmee de aanvraag werd ingediend, alsook de daartoe rechtvaardigende stukken, de bestreden beslissing hiervan geen melding maakt, dat de bestreden beslissing artikel 57/32, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet schendt nu nergens uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing kan afgeleid worden in hoeverre rekening werd

gehouden met het aanwezig zijn van haar echtgenote, die gemachtigd is tot een verblijf in de hoedanigheid van tijdelijk beschermde, in toepassing van het door deze bepaling opgelegde evenredigheidsbeginsel, dat de bestreden beslissing geen enkele verwijzing maakt naar het aanwezig zijn en het gemachtigd zijn tot verblijf op het Belgische grondgebied van haar echtgenote, dat de verwerende partij in strijd met artikel 57/32, §1 van de Vreemdelingenwet onvoldoende haar belangen enerzijds en de belangen van de samenleving anderzijds tegenover elkaar heeft afgewogen.

2.11. Gelet op het voorgaande kan de verwerende partij aldus worden gevolgd waar zij in haar nota met opmerkingen stelt dat iedere vreemdeling die in theorie recht heeft om een machtiging tot verblijf te bekomen op grond van het statuut van tijdelijke bescherming kan worden uitgesloten van de tijdelijke bescherming indien deze vreemdeling zich bevindt in de gevallen opgesomd in artikel 57/32, §1 van de Vreemdelingenwet en dat het gegeven dat de verzoekende partij onder het statuut van tijdelijke bescherming zou vallen op grond van het gegeven dat zij voor 24 februari 2022 in Oekraïne verbleef of op grond van het gegeven dat haar echtgenote gemachtigd werd tot verblijf op grond van het statuut van tijdelijke bescherming, geen afbreuk doet aan de mogelijkheid om de verzoekende partij uit te sluiten van het statuut van tijdelijke bescherming.

Echter gaat zij er met dit betoog wel aan voorbij dat het uitsluiten van een vreemdeling op grond van artikel 57/32, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet een mogelijkheid is en geen verplichting en dat conform het tweede lid van voormelde bepaling dient te worden nagegaan of een dergelijke beslissing tot uitsluiting evenredig is en de grondrechten en de beginselen zoals erkend door het Handvest, waaronder het respect voor het gezins- en privéleven, in acht neemt, wat *in casu* aldus niet het geval is.

Met andere woorden, pas indien een vreemdeling conform de bepalingen van artikel 57/32, §1 van de Vreemdelingenwet wordt uitgesloten van de tijdelijke bescherming – wat *in casu* aldus niet kan blijken uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier – kan gesteld worden dat het feit dat de verzoekende partij onder de toepassingsvoorwaarden van artikel 2 van het uitvoeringsbesluit 2022/382 en/of van artikel 57/30, §1 of van artikel 57/34, §1 van de Vreemdelingenwet valt, irrelevant is.

Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen nog stelt dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat zij, geheel in lijn met artikel 57/32, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, rekening hield met het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij en met het evenredigheidsbeginsel, dat immers verwezen wordt naar het gegeven dat het ging om bijzonder ernstige feiten aangezien het om drugstrafiek ging, gaat zij er ook aan voorbij dat conform voormelde bepaling dient te worden nagegaan of een dergelijke beslissing tot uitsluiting evenredig is, wat ook inhoudt dat wordt nagegaan of de grondrechten en de beginselen zoals erkend door het Handvest, waaronder het respect voor het gezins- en privéleven, in acht werden genomen, wat *in casu* aldus niet is gebeurd.

In zoverre de verwerende partij met haar betoog dat de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM niet ernstig is daar niet kan ingezien worden hoe een beslissing die geen beëindiging van een verblijfsrecht, noch een verwijderingsmaatregel inhoudt, een breuk van de gezinsrelaties tot gevolg zou kunnen hebben, zou wensen aan te geven dat met haar gezinsleven geen rekening diende te worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 57/32, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat een beslissing tot uitsluiting dient genomen te worden met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel en dat uit wat voorafgaat blijkt dat dit ook inhoudt dat wordt nagegaan of de grondrechten en de beginselen zoals erkend door het Handvest, waaronder het respect voor het gezins- en privéleven, in acht worden genomen, wat *in casu* aldus niet is gebeurd.

De verwerende partij had kennis van het huwelijk van de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing alsook van het legale verblijf van de echtgenote van de verzoekende partij op het Belgische grondgebied voor het nemen van de bestreden beslissing. De Raad kan de verwerende partij niet volgen waar deze in de nota met opmerkingen poneert dat de verzoekende partij een beschermingswaardige relatie dient te bewijzen en zou falen in de op haar rustende bewijslast. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt immers dat het (oprecht) huwelijk tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon wordt betwist. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt immers dat een gezinsband tussen echtgenoten of partners wordt verondersteld (EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, § 21). Een relatie die voortvloeit uit een wettelijk en oprecht huwelijk valt onder de draagwijdte van het begrip ‘gezinsleven’, zelfs als het gezinsleven nog niet volledig is gevestigd. Een huwelijksrelatie veronderstelt samenwoning of minstens de intentie om samen te wonen

(EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 62; EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, § 21), hetgeen *in casu* het geval blijkt te zijn.

Waar de verwerende partij in haar verweernota nog overgaat tot een belangenafweging in het licht van het recht op een gezinsleven, dient vastgesteld te worden dat een dergelijke afweging geenszins in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier kan gevonden worden. Het betreft dan ook een *a posteriori* afweging en motivering, die niet vermag het vastgestelde gebrek recht te zetten.

2.12. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij ook in haar aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 57/30, §1 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 van het uitvoeringsbesluit 2022/382, uitdrukkelijk had aangegeven dat bij een eventuele toepassing van artikel 57/32 van de Vreemdelingenwet, een dergelijke beslissing in ieder geval dient genomen te worden met achtneming van het evenredigheidsbeginsel. In haar aanvraag licht de verzoekende partij toe dat de tijdelijke bescherming in ieder geval tijdelijk is en, in de hypothese dat zij vervroegd vrij zou kunnen komen, het haar louter toelaat tijdelijk op het grondgebied te verblijven bij haar vrouw, die hier eveneens verblijft, dat een belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM, dat het gezinsleven beschermt, in dit verband de doorslag moet kunnen vormen, dat alleszins het evenredigheidsbeginsel vereist dat met het door de oorlog *de facto* bestaan van het familieleven in België en het wettig verblijf van de huwelijkspartner rekening moet worden gehouden voor deze beoordeling. Voorts stelt zij in haar aanvraag ook dat zij reeds geruime tijd in de wettelijke voorwaarden verkeert om een elektronisch toezicht of vrijlating onder voorwaarden te vragen, wat niet mogelijk is zolang zij geen perspectief heeft op wettig verblijf in België, dat de machtiging tot verblijf op grond van tijdelijke bescherming dit perspectief wel zou kunnen bieden, wat haar in die context voornamelijk toelaat zich te herenigen met haar vrouw, die gedwongen werd uit Oekraïne te vluchten en dus gedwongen in België verblijft.

Betreffende dit uitdrukkelijk in de aanvraag uiteengezet betoog omtrent de mogelijke toepassing van artikel 57/32 van de Vreemdelingenwet en betreffende het gezinsleven, kunnen geen motieven gelezen worden in de bestreden beslissing, noch afwegingen gevonden worden in het administratief dossier.

2.13. De motieven van de bestreden beslissing zijn niet afdoende, minstens is de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze tot stand gekomen in het licht van artikel 57/32, §1 van de Vreemdelingenwet.

2.14. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 september 2022 tot uitsluiting van de tijdelijke bescherming wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER